

[Gunner Baunsgaard.]

På dette som på andre områder sker der fremskridt, og det skal der også. De åndssvage skal i den udstrækning, der er mulighed for det, have lov til at komme ind og være med i produktionen som andre mennesker; det er vigtigt at kalde på de evner, der findes.

Der kunne sikkert findes omprioriteringsmuligheder, og vi skal fra det radikale venstre i forbindelse med vores 25 punkts program se på problemerne om omprioritering inden for social- og sundhedssektoren. Jeg håber, at der gennem mit indlæg ligesom er gået en rød tråd: at virksomhed uden for institutionerne af forskellig art betyder noget for mig. Det er det radikale venstres stilling, at der må gøres meget for at støtte de hjem, der har åndssvage, og som i de allerfleste tilfælde ønsker at beholde deres børn i hjemmet. Forsorgen skal være så god som muligt og så rigtig som muligt, sagde fru Eva Gredal, og jeg er enig. Bånd kan være snærende, men kan bånd løsnes, er det ikke så slemt.

Simonsen (KF):

Må jeg indledningsvis takke ministeren for den redegørelse, vi har fået som grundlag for denne debat. Skulle jeg komme med et enkelt lille hjertesuk, skulle det være dette, at det måske havde været rart, hvis der havde været lidt mere kontant om, hvad der var på vej her og nu og i den nærmeste fremtid. Der var lagt meget vægt på — og det var også vigtigt at få klarlagt — hvordan det ville se ud i løbet af 15 år, men det, der aktualiserer hele denne debat, er vel nok usikkerheden og utrygheden med hensyn til, hvad der egentlig er på trapperne alene inden for de bevillingsrammer, som vi allerede nu arbejder med.

Som det allerede er udtrykt fra flere sider, er det utraditionelt med en forespørgselsdebat om et specialelemne, som åndssvageforsorgen er det. Til gengæld kan man vel også sige, at der findes få emner inden for det politiske spektrum, som påkalder følelserne i så høj grad, som tilfældet er med denne forsgsgren. Vi kan med jævne mellemrum i dagspressen læse meget følelsesladede artikler, vi kan se, lad mig sige meget nedslående fotoreportager o. lign. om ting, som

man er stødt på ude omkring i landet. Den slags ting får selvsagt enhver ansvarlig politiker til at sige ja til at gøre noget mere for denne svagt stillede gruppe, som udgør åndssvageforsorgens klientel.

På denne baggrund finder jeg det i og for sig heldigt, at samtlige 10 partier har kunnet stå bag denne forespørgselsdebat, der forhåbentlig vil ende med en realistisk opgørelse over de faktiske forhold og også med en nøgtern og realistisk vurdering af de ting, der sker, og de ting, der er i færd med at ske.

Der kan vel ikke herske nogen tvivl om, at en del af baggrunden for debatten i dag netop er en følelsesladet diskussion om de budgetproblemer, som åndssvageforsorgen i de seneste måneder har arbejdet med. Når man i dagspressen har set — andre har været inde på det, men jeg kan ikke undlade igen at nævne det — stort opsatte artikler, hvori medarbejdere på institutioner har udtalt sig om patienter, der har fået liggesår på grund af den eksisterende personalesituation, når man har hørt eller læst eksempler på, at man var nødsaget til at sløve beboerne med øget medicintilskud, igen på grund af det samme personaleproblem, og det så viser sig at være forkert, så spørger man uvilkårligt sig selv, hvis ærinde medarbejderne i disse tilfælde i virkeligheden går med den slags udtalelser. Sandheden er vel egentlig den, at vi uden vanskelighed som politikere kan sige, at der f. eks. inden for et område som børneinstitutioner, daginstitutioner, ikke kan blive mulighed for mere personale. Det kan vi sige, uden at nogen angriber os særlig meget. Men siger vi det samme for en forsgsgren som åndssvageforsorgen, bliver vi meget let anklaget for kynisme.

Jeg kan ikke frigøre mig for tanken om, at dette indgår i disse medarbejders overvejelser, og jeg beder derfor om ansvarsbevidsthed, når man udtaler sig til pressen om de forhold, som hersker i de institutioner, hvor man virker. Når jeg gør det, er det ikke alene som politiker og medansvarlig for forsgsgrenens bevillinger, men det er også i høj grad af hensyn til klienterne og deres forældre. Det kan ikke være rimeligt på et urigtigt grundlag at lægge spiren til voksende utryghed hos mennesker, som i forvejen er mere end hårdt ramt af de problemer, som de står med.